

Laura Frantz
De vrouw des huizes

Roman

Laura Frantz

De vrouw des huizes

Roman

Vertaald door Lia van Aken

Voorhoeve

Voor het *Isle of Mull*, waar dit verhaal werd geboren
en de rivieren van Levend Water die ik daar vond.

Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2015

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Mistress of Tall Acre* bij Revell,
onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516,
USA.

© Laura Frantz, 2015

Vertaling Lia van Aken

Omslagontwerp Mark Hesselings

Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2450 0

ISBN e-book 978 90 297 2451 7

NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

Plechtig beloven wij elkaar ons leven, ons bezit en onze heilige eer.

DE ONAFHANKELIJKHEIDSVERKLARING

Op deze dag, 8 augustus 1778, werd een kind gezond ter wereld gebracht...

Nee, niet gezond. Allesbehalve gezond.

... bij Anne Ogilvy-Howard en Seamus Michael Ogilvy van Tall Acre, Roan County, Virginia.

Seamus liet zijn ganzenveer vallen en haalde zijn eeltige handen door zijn haar, waarin het lint om zijn staartvlecht ontbrak. Hij keek hoe een verdwaalde druppel inkt in het gehavende bureaublad drong. Hij haalde diep adem, pakte de pen op en drukte door alsof hij te strijden had tegen de tijd.

De naam van het kind is...

Het zware krassen van de pen over het tere blad van de familiebijbel werd tot stilstand gebracht door een klop op de deur van zijn studeerkamer. Een bediende die hem kwam vertellen dat hij eindelijk zijn eerstgeborene mocht zien? Of dat zijn vrouw overleden was? Of allebei?

Hij riep met onvaste stem, maar het was dokter Spurlock die verscheen, en de deur nadrukkelijk achter zich dichtdeed. 'Ik zou je graag even spreken, generaal Ogilvy, als dat kan.' Toen hij Seamus' strakke gezicht zag, schonk Spurlock hem een vage glimlach. 'Rustig, man, rustig. Ik ben de begrafenisondernemer niet.'

Seamus hees zich overeind en kwam achter zijn bureau vandaan. 'Een gesprek en een glas madera zijn in elk geval in orde.' Hij liep naar een kast en schonk twee kristallen glazen vol, terwijl het huilen van een pasgeboren kind de zomerse stilte verbrak, schril en zoet als vogelgezag.

'Het gaat over Anne,' zei Spurlock met een voorzichtige toon in zijn stem.

Seamus gaf hem een glas aan. De dokter zag er verwilderd uit na de langdurige beproeving. Zijn zilvergrijze haar piekte alle kanten op en zijn bril stond scheef op zijn neus, om nog te zwijgen over zijn vest. Seamus was er zeker van dat hij er zelf net zo vermomfaaid uitzag, nadat hij een hele nacht in zijn studeerkamer had doorgebracht.

'Ik hoef je niet te vertellen wat een beproeving deze geboorte is geweest. Je hebt zowat een spoor in de grond getrokken met dat ijsberen.' Spurlock nam hem met vermoeide, verontschuldigende blik op. 'Je vrouw is heel zwak. De grote baby heeft zijn tol geëist. Anne is een tengerere vrouw en ze blijft hevig bloeden.'

Bloed. Wonden. Leven en dood. Seamus was aan zulke dingen gewend. Daar draaide een soldatenleven om. Een bevalling was in zeer reële zin een strijd. 'Ik vertrouw erop dat ze mettertijd herstelt.'

Spurlock fronste. 'Mevrouw Menzies, de vroedvrouw, vreesde op een bepaald moment voor Annes leven. Zonder haar tegenwoordigheid van geest en het gebruik van mijn verlostang zouden we nu een heel ander gesprek voeren.' Hij zette zijn bril af en begon hem schoon te maken met een zakdoek. 'Iets vrolijker nieuws is dat de zuster van je vrouw uit Williamsburg over-

komt om mede voor haar te zorgen, maar ik maak me er wel zorgen over dat je zo gauw weer in dienst moet.'

'Orders,' zei Seamus met een steek van schuldgevoel. 'Generaal Washington wil me morgenochtend aan zien treden.' Hij zou de hele nacht door moeten rijden om op de afgesproken tijd het kamp te bereiken.

'Ik spreek niet alleen uit bezorgdheid voor je vrouw, maar ik maak me ook zorgen om jou, generaal. Als ik naar je kijk, zie ik dat je je eigen gezondheid in de waagschaal stelt.'

Seamus trok zijn schouders naar achteren. 'Een oorlogskwaal, meer niet.'

'Gesproken als een ware soldaat.' Spurlock vestigde zijn blik op een open raam. 'Goed dan, ik zal duidelijk zijn. Je vrouw wacht een lange herstelperiode. Ze is altijd al broos geweest, een echte adellijke dame. En het zal moeilijk voor je zijn om te horen, maar mijn plicht gebiedt me je te vertellen dat haar leven gevaar zal lopen als er een tweede bevalling komt. Mevrouw Menzies denkt er ook zo over.'

Een tweede bevalling – en ze had de eerste nauwelijks doorstaan. De woorden maalden door Seamus' hoofd, maar waren onbegrijpelijk. Hij dacht weer aan zijn mader, nam een slok en luisterde toen de arts vrouwenzaken uitlegde waarvan hij geen weet had. Die hij niet wilde weten. Dingen waarvan het ging jeuken onder zijn uniformkraag door hitte die niets met de drukkende middag van Virginia van doen had.

'Echtgenoten hebben uiteraard bepaalde behoeften, bepaalde rechten, dus als je wilt...' De woorden van de dokter kwamen moeizamer en waren bijna niet meer te verstaan toen het huilen van de baby een climax bereikte.

'Zeg niets meer,' antwoordde Seamus. Spurlocks waarschuwing was zo helder als een midzomerdag. Alle huwelijkse intimiteit was ten einde gekomen. 'Het ziet er naar uit dat ik gedurende de hele oorlog weg zal zijn.' Zijn uiterlijke kalmte was in tegenspraak met de storm die in hem woedde. 'Ik zal niet...

ik bedoel, er zal geen gelegenheid zijn om...' Hij staaarde naar zijn laarzen. 'Ik begrijp het.'

Spurlock knikte en sloeg de rest van zijn madera achterover. 'Ik wist dat je het zou opvatten als de generaal en heer die je bent. Kom, als je er klaar voor bent, je vrouw wil je graag je eerstgeborene presenteren.'

Eerstgeborene. Laatstgeborene. Een welgeschapen dochter.

De slaapkamer was Seamus vreemd nu hij zo lang weg was geweest. Het betreden van de elegante groen met gouden kamer bracht ongewenste, ontijdige herinneringen teweeg – een stroom van hartstochtelijke omhelzingen te beginnen in hun huwelijksnacht. Aan de vooravond van de oorlog trouwde hij met de mooiste vrouw van Williamsburg; drie jaar later werd hun dochter er verwekt tijdens een haastig bezoek. Hij herinnerde zich beide nauwelijks. De oorlog had zulke gebeurtenissen uit zijn hoofd verdreven en vervangen door de stank van rook en buskruit.

Om zich opnieuw te oriënteren, vestigde hij zijn blik op de open kast in de hoek waar medicijnen werden bewaard, de twee oorfauteuils en de theetafel voor de koude haard. Uiteindelijk bleef zijn blik rusten op het bed dat opgemaakt was met geborduurde lakens.

'Seamus.' Anne lag achterovergeleund in een aantal donzige kussens. Ze zag er uitgeput, maar trots uit. 'Kom eens naar je kersverse dochter kijken.'

Zijn sporen schraapten over de houten vloer voordat hij op een weelderig tapijt stapte en zo voorzichtig als hij kon plaatsnam op de rand van het hemelbed. In het licht van de onwelkome woorden van de dokter leek de altijd fragiele Anne gemaakt van gesponnen glas. Als ze gebroken was, was het aan hem te wijten, met zijn honderd kilo en bijna twee meter.

Toen ze de pasgeborene in zijn armen legde, kreeg hij een brok in zijn keel dat hem bijna de spraak benam. Eén klein handje piepte onder het dekentje vandaan, het bolle gezichtje was rood en rond als een appel. Hij slikte moeizaam. ‘Ze is... prachtig.’

Er blonk iets weemoedigs in Annes ogen. ‘Je hoopte op een jongen, al heb je het nooit gezegd.’

Ontkennend haalde hij zijn schouders op. ‘Soldaten willen altijd een zoon.’

‘Er komen er wel een paar, als God het wil. Zodra ik weer beter ben...’

Haar verleidelijke woorden verscheurden zijn hart. Spurlock had het haar dus niet verteld, maar het aan hem overgelaten. Nou, hij ging er nu niet over beginnen; hij zou hun droom van een groot gezin nog maar even intact laten.

Ze keerde haar mooie gezicht vragend naar hem toe. ‘Hoe zullen we haar noemen?’

De trotse, verwachtingsvolle blik in haar ogen bracht een golf van schaamte teweeg. Hij wilde niet bekennen dat hij alleen jongensnamen in overweging had genomen en eigenlijk niet aan een meisjesnaam had gedacht. Zelfs zijn mannen hadden gegokt op een jongen en brutale weddenschappen gesloten rond het kampvuur, op de avond voordat hij naar huis ging.

‘Een naam...’ Hij boog zijn hoofd, snuffelde aan het oor van de baby, haar donzige halsje en haar pluizige, donkere haar. De beslissing kwam vlug, hij was gewend om snel te denken. Als Washingtons nieuw benoemde majoor-generaal kon hij weinig anders. ‘Waarom niet Liliás Catherine?’

‘Naar mijn moeder en de jouwe?’ Anne keek verrast. ‘Natuurlijk. Perfect.’

Hij aarzelde en keek in de ogen van zijn dochter alsof hij een antwoord zocht. Ze leek te klein om zo’n verplichtende naam te dragen. ‘We noemen haar Lily Cate.’

Anne knikte en zonk terug in de kussens. Haar gezicht was

zo bleek dat hij de blauwe aderen onder haar huid kon zien. ‘Ik ben opgelucht. Ik wilde niet dat je weg zou rijden zonder onze dochter een naam te geven.’

Hij glimlachte. ‘Laat mij haar nemen tot je een paar uur geslapen hebt. Dokter Spurlock zei dat ze nog geen honger heeft, en’ – hij haalde diep adem, vechtend tegen het verdriet om zijn vertrek – ‘ik weet niet wanneer ik terug ben.’ De terloopse formulering was eerder een leugen. Hij wist niet *of* hij terug zou komen.

Haar hazelnootbruine ogen hielden de zijne vast. ‘Hoe is het op het slagveld?’

De vraag deed hem pijn. Ze vroeg er zelden naar. Hun korte tijd samen was altijd te kostbaar om te verspillen aan dergelijke zaken.

‘Het is een vreemde oorlog. We exerceren. We wachten. We vechten en wijken uit.’ Hij wilde haar niet vertellen dat de grootste strijd van zijn leven ophanden was, of dat de Amerikaanse strijdkrachten zwak waren – beroofd en ziek – en geen partij voor Clintons roodrokken. Hij boog zich naar voren, omzichtig met het warme lijfje in zijn armen, en kuste haar zacht op de wang. ‘Ik ga naar beneden om juffrouw Lily Cate voor te stellen aan de huishouding.’

Anne geeuwde en met haar ogen al half gesloten schonk ze de baby een laatste, liefdevolle blik. Langs de brede trap daalde hij af naar het personeel dat sinds het aanbreken van de dag gespannen had afgewacht. De bevalling was – wat had Spurlock gezegd? – een beproeving geweest. Zijn mensen verdienden op zijn minst een blik op het kind. De vroedvrouw maakte zich in de hal op om te vertrekken, en haar dochter met haar.

‘Mevrouw Menzies, ik zal met u afrekenen voordat u gaat.’ Hij keek van haar naar haar dochter. Beiden zagen er minder verformfaaid uit dan de dokter.

‘Ik vraag geen honorarium van een held van de Amerikaanse Revolutie, generaal.’ Mevrouw Menzies trok haar handschoe-

nen aan en glimlachte op haar gracieuze, bedaarde manier, die hem eraan herinnerde dat ze geen gewone vroedvrouw was.

‘Ik moet u bedanken voor het inschakelen van Spurlock toen de situatie... onhoudbaar werd,’ zei hij tegen haar.

‘Daar mag u mijn dochter voor bedanken, generaal. Zij is snelvoetig en vroedvrouw in opleiding.’

Hij liet zijn blik op Sophie Menzies rusten. Donker. Alledaags. Gekleed in net zo’n mooie, vuurrode cape als haar moeder.

‘Dan dank ik u ook, juffrouw Menzies,’ zei hij.

Ze keek glimlachend naar hem op, haar blauwe ogen gevestigd op de baby in zijn armen. ‘Hebt u haar een naam gegeven, generaal Ogilvy?’

‘Ja, ze zal Lily Cate worden genoemd.’

Haar vergenoegde blik leek een bevestiging. ‘Mooi en gemakkelijk te onthouden,’ zei ze met haar moeders kalmte en haar vaders Schotse accent. ‘Ik wens u en uw jonge dochter een goede dag.’

Ze liepen de voordeur uit en hij ging naar buiten door de achterdeur, die openzwaaide in de richting van de rivier en uitkwam op de bijgebouwen van Tall Acre. Op zijn verschijning kwam alles in de dampende keuken – aan het eind van een overschaduwde zuilengang – tot stilstand.

‘Tjonge, generaal Ogilvy, zo te zien hebt u een flinke baby gekregen.’ Ruby, sinds lange tijd de kokkin van Tall Acre, verliet haastig de haard terwijl de andere bedienden toekeken. Ze boog zich over zijn dochter heen en streelde met een pikzwarte vinger de perzikzachte huid van haar wangetjes. ‘Ze heeft uw blauwe ogen en zwarte haar, maar ik zie mevrouw in haar parmantige neusje en mond.’

Daarna schaalden de dienstboden en de huishoudster zich op de veranda achter het huis om hem heen, kirrend en zuchtend als de duiven in de til. Vervolgens ging hij naar de stallen, zijn borst gezwollen van vaderlijke trots. Toen hij terugkeerde naar zijn studeerkamer had zijn dochter door een korte vergadering

met zijn landgoedbeheerder en een eerste blik op een prachtig veulen heen geslapen. Tot over zijn oren verliefd liep hij naar een oorfauteuil in zijn studeerkamer, onwillig om haar los te laten.

‘Je bent pas een paar uur oud en nu heb je mijn hart al veroverd,’ fluisterde hij schor. ‘Maar er zijn een paar dingen die je moet weten. Ik wil niet bij je weg. Ik ben bereid voor je te sterven... en als ik niet terugkom, wil ik dat je me dat vergeeft.’

De verstikte woorden verlichtten niets van de pijn. Zijn dochter sperde haar indigoblauwe ogen wijd open en keek naar hem op alsof ze ieder woord begreep. Hij drukte zijn vochtige, ongeschoren wang tegen de hare, stil genietend van haar vederlichte warme adem op zijn gezicht. Haar smetteloosheid deed zijn hart smelten.

‘Tot weerziens, Lily Cate Ogilvy van Tall Acre. Vergeet de woorden van je liefhebbende vader nooit.’

Het huwelijk van Sophie Menzies en Seamus Ogilvy staat op scherp als er een derde partij ten tonele verschijnt. Wie is nu de rechtmatige vrouw des huizes?

Virginia, 1783. Tot vreugde van Sophie Menzies, die financieel aan de grond zit, is de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog eindelijk voorbij. Als haar buurman generaal Seamus Ogilvy terugkeert naar Tall Acre, hoopt ze dat er betere tijden zullen aanbreken. De generaal is weduwnaar en naarstig op zoek naar een moeder voor zijn dochtertje Lily Cate. Gezien haar penibele situatie, stemt Sophie in met Seamus' huwelijksaanzoek en voor even lijkt dat de beste oplossing voor allebei. Maar als er een vrouw verschijnt die een geschiedenis met de generaal heeft, wordt het geluk van de kersverse familie sterk op de proef gesteld.

Laura Frantz is bekend van haar historische romans *De pioniersdochter*, *In het fort van de kolonel* en *Terug naar de Rode Rivier*. Haar voorouders woonden in Virginia, en dit familie-erfgoed inspireerden haar tot het schrijven van *De vrouw des huizes*.

ISBN 978 90 297 2450 0

9 789029 724500

NUR 342

www.uitgeverijvoorhoeve.nl

Voorhoeve